Кругом Париж — як море гомінливе;
Бульварів плеск, очей і вікон блиск,
І в тих нуртах — Луксорський обеліск
Стоїть самотній, замкнено-тужливий.

Він бачить Ніл і стовороті Фіви,
Де тиша й сон, незнаний люду тиск,
І тільки Ра, легкий крилатий диск,
З небес родючі озирає ниви.

Він па'м'ятає сиву давнину
І фараонів славу голосну —
Льонові шати і полки залізні;

І щастю людському не вірить він,
Бо знає: згодом у новій отчизні
Стоятиме серед німих руїн.